

**Warszawa dnia 09.07.2009**

**BPE-2-OP/31100/254/GW/09**

PE-OP-GWA-3MD-170-3-03

## **POSTANOWIENIE**

Działając na podstawie art. 14j § 1 w związku z art. 14c oraz art. 216 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Ordynacja podatkowa ( Dz. U. z 2005 roku Nr 8, poz. 60 ze zm. ),

### **po rozpatrzeniu**

wniosku z dnia 28 maja 2009 roku w sprawie udzielenia pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania prawa podatkowego

### **postanawiam**

nie potwierdzić stanowiska zawartego we wniosku.

## **UZASADNIENIE**

Wnioskiem z dnia 28 maja 2009 roku zwróciła się z wnioskiem o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego. W złożonym wniosku Spółdzielnia zwróciła się z zapytaniem, czy art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych w części mówiącej o pomieszczeniach o wysokości w świetle od 1,40 do 2,20 może mieć zastosowanie do pomieszczeń, których wysokość od podłogi do sufitu wynosi ponad 2,20 metra, lecz z uwagi na trwałe podwieszenie pod sufitem rur c.o. jak również innych rur instalacyjnych, wysokość od podłogi do tych rur jest mniejsza niż 2,20 metra, lecz wyższa niż 1,40 metra. Zdaniem Spółdzielni, o wysokości pomieszczenia, w którym zainstalowane są na stałe pod sufitem, rury instalacyjne c.o. oraz inne rury, które faktycznie zmniejszają wysokość pomieszczenia, powinna decydować nie wysokość liczona od podłogi do sufitu, lecz wysokość liczona od podłogi do dolnej krawędzi tych rur. Przy tej bowiem wysokości, pomieszczenie to może być użytkowane.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych ( Dz. U. z 2006 roku Nr 121, poz. 844 ze zm. ), powierzchnię pomieszczeń lub ich części oraz część kondygnacji o wysokości w świetle od 1,40 metra do 2,20 metra zalicza się do powierzchni użytkowej budynku w 50 %, a jeżeli wysokość jest mniejsza niż 1,40 metra, powierzchnię tę pomija się.

Z gramatycznego brzmienia przytoczonego powyżej art. 4 ust. 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych wynika, że opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlega cała powierzchnia kondygnacji budynku, jeżeli jej wysokość w świetle przekracza 2,20 metra, zaś jeżeli jej wysokość wynosi od 1,40 metra do 2,20 metra, opodatkowaniu podlega jedynie 50% tej powierzchni. Zatem dla celów podatkowych istotne znaczenie ma nie tyle wysokość

kondygnacji jako takiej, lecz wysokość kondygnacji w "świecie". Prawo podatkowe jest autonomiczne w stosunku do innych gałęzi prawa i w związku z tym nazwy przyjęte przez to prawo z innych dziedzin prawa nie oznaczają najczęściej tych samych pojęć. Skoro ustawodawca w treści cytowanego wyżej przepisu art. 4 ust. 2 użył zwrotu "wysokość kondygnacji w świetle" a nie zwrotu "wysokość kondygnacji", to dla wyjaśnienia zakresu pojęciowego tego zwrotu nie jest uprawnione bezpośrednie sięganie do przepisów innych ustaw, w tym do prawa budowlanego i wydanych na jego podstawie aktów wykonawczych. W tej sytuacji należy wykluczyć możliwość odnoszenia do pojęcia "wysokość kondygnacji w świetle" definicji "kondygnacji" zawartej w § 3 pkt 16 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie.

Z przyczyn, o których wyżej mowa nieuprawnione jest również sięganie do zaleceń, czy wyjaśnień organów, w tym również wyjaśnień Ministra Finansów, które jako nie będące źródłem prawa, nie mogą w żadnym zakresie modyfikować określonej ustawą konstrukcji podatku. Powyższe rozważania stanowią kontynuację utrwalonych w orzecznictwie NSA poglądów (por. wyrok NSA z dnia 26.06.1998 r. sygn. I SA/Gd 1474/96 publ. Lex nr 44097, wyrok NSA z dnia 18.05.1998 r. sygn. I SA/Ka 1716/96 publ. OSS 1998/4/111).

Zastosowany w treści przepisu art. 4 ust. 2 przez ustawodawcę mało precyzyjny zwrot "wysokość kondygnacji w świetle" niewątpliwie został zaczerpnięty z języka potocznego (por. w świetle bramki, w świetle tunelu itp.) i w istocie rzeczy może oznaczać, że chodzi o wysokość przeswitu między dwiema płaszczyznami, co w odniesieniu do kondygnacji budynku może jedynie oznaczać wysokość między podłożem a najniższymi trwałymi elementami konstrukcyjnymi stropu.

Tak ustalona treść przepisu art. 4 ust. 2 w oparciu o reguły wykładni gramatycznej jest zbieżna z treścią ustaloną w oparciu o reguły wykładni funkcjonalnej, albowiem co do zasady podstawę opodatkowania dla budynków stanowi ich powierzchnia użytkowa, co w przypadku garaży wykorzystywanych zgodnie z przeznaczeniem oznacza, że mogą tam wjechać samochody o wysokości nie większej niż najniższy trwały element konstrukcyjny stropu.

Mając zatem na uwadze powyższe ustalenia, stwierdzić należy, że przez "wysokość kondygnacji w świetle", o której mowa w art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2006 roku nr 121, poz. 844 z późn. zm.) należy rozumieć odległość między podłożem a najniższym trwałym elementem konstrukcyjnym stropu. Trudno zatem uznać za trwały element konstrukcyjny stropu rury c.o. oraz inne rury.

Powyższe stanowisko potwierdzone zostało wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 6 maja 2004 roku, sygn. akt I SA/Bd 63/04 (opublikowany: POP 2005/1/23).

## POUCZENIE

Zgodnie z art. 14c § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 roku Nr 8, poz. 60 ze zm.), Strona ma prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego. Zgodnie z art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), jeśli ustawa nie przewiduje środków zaskarżenia w sprawie będącej przedmiotem skargi, skargę na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie można wnieść po uprzednim wezwaniu na piśmie właściwego organu - w terminie czternastu dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o wydaniu aktu lub podjęciu innej czynności - do usunięcia naruszenia prawa. W myśl art. 53 § 2 w/w ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę wnosi się w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia wezwania o usunięcie naruszenia prawa.

Warszawa, dnia 28 maja 2009 r.

*17.6.2009*  
*06.06.09*  
**KANCELARIA**

ul. Niecała 2

2

**Biuro Podatków i Egzekucji**

**Urzędu m. st. Warszawy**

ul. Niecała nr 2

00-898 Warszawa

**Urząd m. st. Warszawy**

**Biuro Podatków i Egzekucji**

03.06.2009

**WNIOSEK**

**o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego  
(podatku od nieruchomości)**

z siedzibą w Warszawie, zwraca się z wnioskiem do organu podatkowego o wydanie, na podstawie art. 14b ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t. j. Dz. U. z 2005 r. Nr 8 poz. 60 z późn. zm.) pisemnej interpretacji w jej indywidualnej sprawie, przepisów prawa podatkowego.

Wnosimy o wyjaśnienie, czy art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t. j. z 2006 r. Nr 121 poz. 844 z późn. zm.), w części mówiącej o pomieszczeniach o wysokości w świetle od 1,40 do 2,20 m, może mieć zastosowanie do pomieszczeń, których wysokość od podłogi do sufitu wynosi ponad 2,20, lecz z uwagi na trwałe podwieszenie pod sufitem rur c.o., jak również innych rur instalacyjnych, wysokość od podłogi do tych rur jest mniejsza niż 2,20 lecz wyższa niż 1,40 m. Przy pozytywnej odpowiedzi na tak postawione pytanie, powierzchnia użytkowa tych pomieszczeń zaliczana byłaby w 50% do powierzchni użytkowej budynku, co oczywiście miałoby wpływ na odpowiednie zmniejszenie wysokości podatku od nieruchomości.

Zdaniem z siedzibą w Warszawie na postawione powyżej pytanie należy udzielić pozytywnej odpowiedzi. Należy zauważyć, że o wysokości pomieszczenia, w którym zainstalowane są na stałe, pod sufitem, rury instalacyjne c.o., oraz inne rury, które faktycznie zmniejszają wysokość pomieszczenia, powinna decydować nie wysokość liczona od podłogi do sufitu, lecz wysokość liczona od podłogi dolnej krawędzi tych rur. Przy tej bowiem wysokości, pomieszczenie to może być użytkowane. Rury podwieszone pod sufitem pomieszczenia stanowią część składową całego budynku i jego eksploatacja nie jest możliwa w przypadku ich demontażu. Oznacza to, że w tej części faktyczna wysokość pomieszczenia jest mniejsza niż 2,20 m.

Z powyższą sytuacją mamy do czynienia w lokalach użytkowych, które znajdują się w budynku przy ul. [REDAKTOWANE]

Mając powyższe na względzie, wnosimy jak na wstępie.